

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΒΥΘΥΜΙΑΔΗΣ   ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατά, Μουγγάνε Νομικό Χάν, 'Αρ. 12-13. — 'Αρ. Τηλεφ. 1688 Πέραν.

Συνδρομή: 'Εξάμηνος γρ. 110 — 'Ετησίος γρ. 200 — 'Επικοινωνία και 'Εσωτερικόν: 'Εξάμηνος γρ. 120, 'Ετησίος γρ. 220.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΡΕΟΥΤΕΡ Ο ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

‘Ο Ταϊλάρ εις τήν γιατρέσσαν. Δίνε φάρμακον, καὶ σὲ γὰρ ποῦ τὴν εὐνοίαν εἶπες;.....

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΩΡΑΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΝΑΥΤΑΚΙΑ

***

Ἡσυχὴ ἦταν ἡ θάλασσα μόλις σάλευε ἀπὸ τὸ σιγανὸ ἀεράκι, ποῦ φούσκωνε τὰ πανιά τοῦ карабиού γιὰ νὰ τραβήξῃ ἀκόμη τὸν λίγο δρόμο καὶ νὰ φθάσῃ στὸ χωριὸ τοῦ. Εἶχε μεγαλεῖο εἶσι γαλήνια ἡ θάλασσα ὕστερα ἀπ' τὴν μεγάλη τρικυμία κι' ἦταν γλυκεῖα σὰν βασίλισσα, ποῦ γαληνεύει ὕστερα ἀπὸ σιγμαιοῦ ἀγριοῦ θυμῶ. Ὑστερα ἀπ' τὴν τρικυμία ἡ θάλασσα μόνη της προκλιεῖ τὴν εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτήν, μ' ὄλον τὸν δρόμο ποῦ προξενεῖ στὴν τρικυμία της.

Στὸν ἀσπραγάλινῳ οὐρανῷ, τριγύριζαν ἀκόμη δύο τρία σύννεφα — ἀσημένια περασμένης τρικυμίας — κατακόκκινα ἀπὸ τῆς τελευταῖας ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποῦ ἔγερνε, νὰ χαθῆ. Καὶ τὰ δύο ναυτόπουλα, ποῦ σὲ μιὰ ἄκρη τῆς κουβέρτας τοῦ карабиού ἤσαν, ξένοιαστα ἐρέμβαζαν τὸ καθένα χωριστά, θαύμασαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο. Στράφηκαν καὶ ἀπέπεσαν τὴν λατρεία τους στὸν ὑπερήφανο βασιλῆά τῆς ἡμέρας, ποῦ λέθαινε, γιὰ νὰ ξαναβασιλεύσῃ τὴν ἄλλη. Τ' ἀσημένια νερὰ χρυσοκοκκίνησαν καὶ τὰ ἄσπρα πανιά αἰμάτωσαν. Καὶ μέσα στὴν γαλήνη τῆς θάλασσας καὶ τῆς ψυχῆς ὕστερα ἀπ' τῆς ἀπελευθερίας καὶ τῆς τρικυμίας παραδόθηκαν τὰ ναυτόπουλα στὸν γλυκὸ ἔμβασμό τῆς εὐτυχίας των σὰν ἐφθάναν στὸ χωριὸ τους.

Τὸ ἓνα φαντάζονταν τὴν χαρὰ τοῦ, τὴν χαρὰ τῆς γρηούλας μάννας τοῦ σὰν θ' ἀνταμώνονταν ὕστερα ἀπὸ τόση ἀπουσία. Πῶς θὰ ρίχνονταν στὸν λαιμὸ τοῦ, θὰ τὸν ἀγκάλιαζε σφικτὰ-σφικτὰ, γιὰ νὰ τὸν δώσῃ βροχὴ ἀπὸ φιλιά.

Θὰ τὴν ἀγκάλιαζε κι' ἐκεῖνος καὶ θὰ τὴν ξεπλήρωνε τὰ μητρικὰ της φιλιά, μὲ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης φιλιά. Καὶ ὕστερα τὴν εὐτυχία τους, τὴν καλοπέρασί τους ἀποσπλήποτε μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὸ ταξίδι. Κατόπι πάλιν ἀπὸ μῆνες τὸν ἀποχωρισμὸ τους γιὰ τὸ ταξίδι, τὰ κλάμματά της, τὰ φιλιά, τῆς παραγγελίες, τῆς ἀμείτητες εὐχῆς της.

Καὶ ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ τὴν ξανάβρισκε στὸν ἔρχομό τοῦ ἄλλου ταξιδιοῦ.

Τὰ ἔβλεπε ἀνὰ μὲ τὰ μάτια κορφωμένα στὴν ἀπέραντη θάλασσα σὰν σ' ὄνειρο, μὰ ποῦ ἦταν βέβαιος, ποῦ θὰ ξεδιάλυε.

— Εὐτυχισμένο ναυτάκι μὲ τῆς μάννας σου τὴν γλυκεῖα σὺλλο γή...

Τὸ ἄλλο δὲν εἶχε οὔτε μάννα, οὔτε καρνένα νὰ σκεφθῆ στὸ χωριὸ.

Ἦταν ὄρφανός. Μὰ, ὄχι, εἶχε ἄλλο, νὰ ὄνειροπολήσῃ καὶ ἀναπολείσῃ, Ἄγαπούσε. Καὶ δὲν εἶνε ὄρφανός, ὁ ὄρφανός ποῦ ἀγαπᾷ.

Ἐβλεπεν ἐκείνην σὰν ἀόρατη, νὰ σιέκεται ἔμπρὸς του καὶ σκέπτονταν τὴν τρελλὴ χαρὰ τους, σὰν συναντηθοῦν πάλι.

Τὰ πολλὰ φιλιά, τ' ἀγκυλιόσματα, τ' ἀτελείωτα λόγια γιὰ τὴν ζωὴ τους, σιτὸν χωρισμὸ, τὰ χάρδια αἱ τέλος τὴν εὐτυχία τους, τὴν πιὸ μεγάλη : τὴν ἔνωσι τους μὲ τῆς εὐχῆς τοῦ Παπα — ὅπως εἶχαν ὀρκισθῆ.

Κι' ὅλο παραμιλοῦσε φέρνοντας στὸν νοῦ τοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀγάπης τους : Πῶς μιὰ χειμωνιάτικη βραδυά, ποῦ νυχτώθηκε ἔπάνω κατὰ τὰ χωράφια της, δέχθηκε ὁ πατέρας της — ἦταν πολὺ φιλόξενος — νὰ ξεμερωθῆ στὸ καλύβι τους, γιατί δὲν κατόρθωσε, νὰ φθάσῃ κατὰ τὸ δρόμο τοῦ μ' ἐκείνη τὴν βαροχωνιά καὶ τὸν δαιμονισμένο βορρῆά. Κατόπι, πῶς τοῦ τὴν ἐγνωρίσεν ὁ πατέρας της, χαμογελαστή καὶ ῥόδινη ἀπ' τὴν ντροπὴ. Πῶς ἐσκύρτησεν ἡ καρδιά του στὴν εὐμορφία της. Καὶ τὸ χαμόγελό της, ὅταν φημίγοντας τὸ πρῶι τους εὐχαριστοῦσε. Τέλος, πῶς ἀγαπήθηκαν.

— Δυστυχισμένο ναυτάκι, ἔχασες καθμένο, πῶς καμμιά φορά ὁ χωρισμὸς ὁ μακρὸς σβύνει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ξεριζώνει μαζὺ μὲ τοὺς ὄρκους της. Ὅταν ἐσύ, καλὸ μου ναυτόπουλο, παρὰδερνες, στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, διὰν ἐοῦ παλεόντας νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τοῦ χάρου τὸ στόμα, ποῦ κύνταζε, νὰ σ' ἀραξῆ μὲ τὸν ἀγριμὸ τῆς τρικυμίας, μέσα στὰ νιάτα σου, παρκαλοῦσες τὸν Ἄγιο, νὰ σὲ σώσῃ μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς λατρευτῆς σου, ἐκείνη σὲ εἶχε ὀλότεια μαζὺ μὲ τοὺς ὄρκους της ξεχάσῃ. Σ' ἄλλου ἀγκυλιὰ ἐνώθηκε μὲ εὐχῆς τοῦ Παπα.

— Ἀμοιρο ναυτάκι, ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει μόνον χάρδια μ' εὐτυχία. Ἐχει καὶ δυστυχία μὲ καταφρόνια ἀπὸ τέτοιες σκληρῆς ἀποδοκιμασίες.

Σεγὰ σιγὰ τὸ καράβι μπῆκε στὸ λιμάνι τοῦ χωριοῦ καὶ ξεσήκωσε τὰ ναυτάκια. Γιὰ νὰ πάῃ τὸ ἓνα στὴν χαρὰ : στῆς μάννας τοῦ τὴν ἀγκυλιὰ καὶ τὸ ἄλλο στὴν γίκα μὲ τὴν μαύρη εἶδησι τῆς χαμένης ἀγάπης τοῦ ...

I. Εὐθυμ.

ΔΕΙΠΝΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Οἱ Ἕλληνες ἀξιοματικοὶ καθημερινῶς σχεδὸν μετὰ χαρᾶς βλέπουν τὰς μυρίας ἐκδηλώσεις εὐχαριστιῶν καὶ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ μὸς διὰ τὸ μέγα ἔργον αὐτῶν τῆς ἀπελευθερώσεως μας. Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τοῦ Λόνδρου παρετέθη γῆμα εἰς τὸν συνταγματάρχην τοῦ 7ου πεζικοῦ συντάγματος τῆς 2ας μεραρχίας κ. Σ. Βλυσμάς τὸν κ. Κ. Γεωργιάδην ἀνθυπίατρον κ. Δ. Βρετὸν ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ ἐπιτελείου καὶ τοὺς κ.κ. λοχαγοὺς Π. Χαντζόπουλον, Χ. Γραβᾶκην, Α. Σακελλαροῖδην, Σ. Σουμελᾶν ὑπὸ τῶν κ.κ. Α. Λασκοῦρῆ, Μιχ. Χιλᾶ, Γιαγκίτση καὶ Σ. Παλλίδου. Καθ' ὅλον τὸ γῆμα ἀκράτητος ἐπεγράθησεν εὐθυμία καὶ ἀφθονος ἔρρηνεν ὁ καμπανίτης. Ὁ κ. Βλυσμάς πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὰς ἀληθεῖς αὐτὰς πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις ἐξεφώνησε λόγον, εἰς ὃν ἐνθουσιωδᾶς ἐξέφραξε τὴν μεγάλην του χαρὰν, ἣν συμμερίζονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀξιοματικοὶ διὰ τὰ μεγάλα αἰσθηματὰ μας πρὸς τὴν γενναίαν μας πατρίδα καὶ ἐπέφρανε εὐχόμενος ὀλομύχως ὅπως τελείως ἐκπληρουμένων τῶν πόθων μας τῶν συνταγματῶν μετὰ τῆς μητρὸς Πατρίδος ἀπολαύσωμεν εὐτυχῶς πλέον τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων τῶσων ἐτῶν.

Ὁ κ. Γιαγκίτσης δι' εὐφραδοῦς προσλαλιᾶς ἀντιπήνησεν εἰς τὸν κ. συνταγματάρχην ἀπὸ μέρους τῶν φιλοξενουμένων φίλων του. Ἐκδηλώσας ἐπίσης τὴν γενικὴν χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶσων ἰδεῶν πόθων, εἶπεν ὅτι πρὸ ἄλλας τὰς καταδυναστεύσασα καὶ τὰς κακουργίας ὁ ὑπόδουλος Ἕλλητισμός πάντοτε ἐπρόσμενεν τὴν στιγμήν ἣτις ἐπῆλθεν. Ἐν τέλει ἀπεχώρησαν πάντες πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐθυμίας. Οἱ κ. κ. Ἕλληνες ἀξιοματικοὶ ἠεχαρίστησαν τοὺς φιλοξένους κυρίους, οἵτινες ἐχόρησαν διότι ἐφιλοξένησαν τὰς ἀνδρείους ἐλευθερωτὰς μας.

ΠΑΛΗΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

***

Ἐλεύθερα τῆς φαντασίας τὰ φτερά ἀπ' τῆς ἀγάπης σου τὴν ἀδελφὴ λατρεία, μὰ μὲ πηγαίνονε στὰ σφαιρὰ τὰ γυμνά καὶ μὲ μέσα στὰ τάρταρα τὰ κρητὰ.

Σὲ τραγουδοῦ τοῦ παραδίπλου τ' ἀγαθῆ, κρησάλλια καὶ παλάτια σὲ στολίζω σὲ φαντασιάζω πηγαίνω τὰ λατρεῖα μαλλίαινα σου γιὰ κόσμον, δι' χαρῆσ.

Μὰ διὰν σιγῆσθῶ πῶς τίμησες καὶ ἀνέμωλα ἡ καρδιά σου νὰ κινῆται γιὰ μί, τὸ μαῖτρο πίκλο κομμάτι νὰ φορῆ ἡ δόλια μου καρδιά ποῦ ε' ἀραξίει.

Μὰ ε' ἀραξίει / Κάθε μὲ λέει ποῦ ε' ἐρθεῖ, δευτὰ γιὰ νὰ σὲ κῆ μὲ φαρμακόνει. Ἄς ἦτανε τὸ λαιμὸσὸ πρὶν παραθῆ τὸν πόσο μου τὰ κομμάτι ποῦ μὲ λένει.

1915

Γ. Περγικάρης.

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»

ΒΡΑΒΕΙΑ 5 Λ.Τ. — ΘΕΜΑ: ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ ;

Δέν υπάσχει πιστεύομεν άνθρωπος, ποῦ ἔ παρωτιός νιός τῆς Ἀφροδίτης ὁ γλυκύ-
πικρός Ἔρως νά μὴν ἔθιξε ποτὲ τὴν καρ-
διά του. Ὀλίγον ἢ πολὺ ὄλοι ἐπληρώθησαν
ἐπὶ τὰ ἀλογάριαστα βέλη τοῦ Ἐρώτος.
Θὰ νοιώσατε βέβαια, ἀγαπήτολ ἀναγνώσται,
ἀναλόγως τῆς λαχίρας, τῆς χαρῆς τὴν
ἐπιτυχίαν καὶ τὰ βάσανα ποῦ φέρει ἡ ἀγά-
πη εἰς τὸν σκλάβον τῆς. Δέν πιστεύομεν
κανεὶς τῶν ἀναγνωστικῶν, καμμιά τῶν ἀνα-
γνωστρικῶν νά εὐρεθῆ, ποῦ δέν ἐγνώρισε
τὴν ἀγάπην· τότε θὰ ἤκουσε, θὰ εἶδε, θὰ
ἐδιάρθασε περὶ ἀγάπης ἐπὶ τέλους. Λοιπὸν,
τί αἰσθάνθηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, τί ἰδέαν
ἔχει, πῶς τὸν ἐπιθυμεῖ, μίαν ζωὴν ἀγάπης
ἐπὶ τέλους, εἰς ἕφος σοβαρὸν ἢ εὐθυμον
νά γράψῃ προσεκτικὰ καὶ νά μῆς στείλῃ
μὲ τὸ ὄνομά του ἢ μὲ ψευδώνυμον.

Ἐκάστη ἀπάντησις δεῖλε νά μὴν ὑπερ-
βαίῃ τὸ πολὺ-πολὺ τὴν ἡμισέλιαν στήλην τῆς
«Νέας Γενεᾶς». Νά εἶνε γραμμὴν καθαρὰ
ἐπὶ τῆς μᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου
καὶ νά συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ 10
γραμμῶν ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς
τὸν διαγωνισμόν. Δικαιοῦται ἕκαστος νά
στελῆ δύο καὶ τρεῖς ἀπαντήσεις ἀρκεῖ νά
ἀποστελῆ καὶ ἰσοδικαιώματα συμμετοχῆς.
Αἱ ἀπαντήσεις κατὰ σειράν θὰ δημοσι-
εῦνται εἰς τὴν «Νέαν Γενεάν» μέχρι τῆς
λήξεως τῆς ἀποστολῆς ἀπαντήσεων δηλ.
μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου, ὅποτε θὰ γείνη
ἡ κρίσις τοῦ διαγωνισμοῦ ὑπὸ εἰδικῆς ἐλα-
νοδίκου ἐπιτροπῆς, ἧς τὰ ὀνόματα θὰ δη-
μοσιευθῶσι προσεχῶς μετὰ συμπληρωμα-
τικῶν ὄρων.

Βραβεῖα θὰ δοθῶσι δύο.

Πρῶτον—Τρεῖς λίραι τουρκίας,
Δεύτερον—Δύο λίραι τουρκίας.
Προσέτι θὰ δημοσιευθῶσι καὶ αἱ εἰκόνας
τῶν βραβευθέντων.
Εἰς τὸ Πασχαλινὸν Λεύκωμα τῆς «Νέας
Γενεᾶς» θὰ δημοσιευθῶσι σχετικὰ μὲ τὰς
ἀπαντήσεις στίχοι.

Ὅλοι καὶ ὅλοι ἀπαντήσατε εἰς τὸν δια-
γωνισμόν μᾶς τὸν τόσον εὐχάριστον. Οἱ γε-
ροντότεροι ἀναπολείσατε τὰ περασμένας.
Οἱ νέοι γράφατε ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς τορνής
ἀγάπης ὅσας καὶ ὅσοι δέν ἀγαπήσατε ἀκόμη
πῶς ἐπιθυμεῖτε, ν' ἀγαπήσετε, αὐτὸ γρά-
ψατε.

Περιμένομεν ὄλων σας τὰς ἀπαντήσεις.
Σημ.—Αἱ μὴ ἄξια δημοσιεύσεως ἀπαν-
τήσεις θ' ἀπορρίπτονται, ὅπως καὶ αἱ
μακροσκελεῖς.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
de l'Académie française.

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Συνεκινήθη πράγματι ἐπειδὴ ἦτο καλὴ δέν
περιορίσθη μόνον εἰς τὴν συγκινησίαν τῆς. Ἐξ
ἄλλου ἢ ἐπιστολὴ τοῦ Λουκιανοῦ εἶχε ὄφρος
σεβασμοῦ, τρυφερότητος, ὀρθῆς σκέψεως, ὥστε
εἰς τὴν ἀνάγνωσίαν τῆς ἦτο ἀδύνατον νά σκε-
ψθῆ κακόν. Ἡ κ. Ἀνδρέ ἐθιώθησε ἀρετὴν
τὴν τιμιότητα αὐτοῦ διὰ τὸ πρῶτον σφάλμα
καὶ δέν θὰ τολμοῦσε καὶ δεῦτερον. Καὶ ἐσκέφθη
ὅτι ἡκατάστασις τοῦ πτωχοῦ νέου ἦτο πράγματι
ἀξιολόγητος καὶ θὰ ἦτο σκληρότης νά κρατήσῃ
πεισματῶν μίαν σιγητικὴν ἀπορροήν διὰ τὴν ὅποι-
αν τόρα τόσον εὐλικρινῶς ζητοῦσε συγγνώμην.
Ἀπῆλπιε λοιπὸν εἰς τὸν Λουκιανόν καὶ
τὸν ἐπέτρειψε νά τὴν ξαναῖδῃ. Ὁ Λουκιανός
ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπισκεπτικὴν ἀπάντησιν μετενόησε
διὰ τὴν μεγάλην εὐλικρινείαν τῆς ἐπιστολῆς
του. Ἐξεπλήγη ἀπὸ τὴν τόσον εὐκόλον ἐπιτυ-
χίαν του. Καὶ δέν ἐβίασε δὲ νά πιστεύσῃ ὅτι ἡ κ.
Ἀνδρέ ἦτο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν συμφιλίωσιν
αὐτῆν καὶ ὅτι τὴν ἐπιθύμησε μάλιστα. Μία
τέτοια ἰδέα τοῦ ἔδωκε τὸ θάρρος νά διῆ μὲ
περιφρόνησιν τὴν συνέντευξιν αὐτῆν καὶ τὴν
σκέψιν νά φερθῆ διπλωματικὰ.
Τὴν ἐγνώρισε μόνον τῆς στενωχῶριος του καὶ
τὰς καλὰς ἀποφάσεις ποῦ εἶχε πάρῃ διὰ νά ἐρ-
γασθῆ. Ἐκείνη τὸν παρηγόρησε καὶ τὸν ἐνε-
θάρρυνε μὲ τὴν εἰρήνην καὶ σοβαρὰν εὐπροση-
γορίαν τῆς, ποῦ ἦταν αὐτὸ τὸ θέλημα τῶν τοῦ
λέγειν τῆς. Τὸν ἐπέπληξε γλυκὰ διότι σὺν τσακ-

πινόκαιο παρεσφόρη εἰς τὰς πρώτας εὐχα-
ριστήσεις τῆς ζωῆς, ποῦ συνήνησε καὶ τοῦ
συνεχάρη διότι τὰ ἀπῆλπιε αὐτὸς ἐξιδίου του.
Τοῦ ὑπεσχεθῆ νά εἶναι δι' αὐτὸν καλὴ
καὶ ἀφοσιωμένη φίλη ἢ ὁποῖα θὰ ἀντικατα-
στήσῃ τὴν ἀπολωθεῖσαν οἰκογένειάν του ἢ
ὁποῖα θὰ τὸν συνεβοῦλε καὶ θὰ τὸν μάλλωνε
καμμιά φορὰ μάλιστα διότι εἶχε ἀνάγκην ἐ-
πιπλήξεων ἀκόμη καλῶς τοῦ ἔλεγε.
—Εἶσαι ἄνδρα; καὶ δέν θέλω νά κοκ-
κινῶς γιὰ τῆς παιδικαίας πράξει τῶν περα-
σμένων. Ἄς μὴ σκεπτομέθα καὶ τὰ περασμένα
καὶ ἄς μὴ ὀμνηλώσωμεν ποτὲ δι' αὐτὰ καὶ τὸν
ἔσφιξε θερμότητα τὸ χέρι.
Ἐπανελάμβανον λοιπὸν τὰς εὐχαριστίας συ-
νηθείας τῶν τῆς Ἀμπλὸν καὶ εὐρισκαν πάντο-
τε νέας εὐχαριστήσεις καὶ νέους τρόπους.
Ἐνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ Λουκιανοῦ ἢ ὁποῖα
δέν ἐπέτρεπε καὶ παιδικὰ φροῖματα τῶν ὑπό-
χρεώσεων ἔνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διασκεδᾶ-
σεων καὶ τῆς παρισινής ζωῆς ἢ οἰκειότητος μεταξὺ
τῶν ἀπεκατεστάθη τελεία εἰς τὴν ἐξοχίαν.
Περνοῦσαν οἰκογενειακὴν ζωὴν καθημερινῶς.
Ὁ Λουκιανός δέν τολμοῦσε, νά ξαναρχίσῃ
ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις καὶ αὐτὸ ἠνάγκαζε νά
ἀποθήσῃ τὰς ἐπιθυμίας του. Ἐξ ἄλλου ἢ ἀλη-
θῆς εὐγένεια τῆς κ. Ἀνδρέ, ἢ γεναιοφροσύνη
τῆς, ἢ ἀφοσίωσις τῆς τοῦς ἀπέδωκαν ὁμοῦς
ὄμοιαν γοητείαν ὅποια καὶ ἂν ὑπῆρξε ἢ ἐντύ-
πωσις τῆς ἔμορφιάς τῶν ἐπὶ τῶν αἰσθησῶν
του, ἢ ἐντύπωσις τοῦ πνεύματός τῆς ἐπὶ τοῦ
πνεύματός του ὁ Λουκιανός τὴν ὑπέφερε καὶ
παρὰ τὰς ἄλλοτε ἰδέας τῶν συνήθειος σιγᾶ-
νὰ νά ζῆ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ποῦ ἀπέκλειε
κάθε πάθος ἐξηραθισμένον.
Ὁ Λουκιανός ὑπεσχεθῆ εἰς τὴν κ. Ἀνδρέ
νά ἐργασθῆ. Καὶ ἐφρόντισε. Τίποτε δέν εἶνε

δυσκολώτερον ἀπὸ τοῦ ν' ἀρχίσῃ, νά μαθαίῃ κα-
νεὶς μίαν ἐργασίαν. Εἶχε τὴν ὀρισμένην ἀπόφα-
σιν νά γίνη ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ
μέχρι σήμερον διὰ πᾶν ἄλλο ἐφρόντισε παρὰ
διὰ τὴν τέχνην. Μόλις ἐδοκίμασεν, κατάλαβε
τὴν ἀνεπάρκειάν του καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ἰδι-
αιτέρας κλίσεως ἀπὸ τὴν παραγωγὴν.
Ἐστενοχωρήθη πολὺ μάλιστα, ὅταν ἐδοκίμα-
σε νά γράψῃ μυθιστόρημα καὶ θεατρικὸν ἔργον·
κατάλαβε, ὅτι διὰ νά παρουσιάσῃ ζωντανὰς
ἱστορίας τοῦ ἔλειπον γνώσεις τῆς ζωῆς. Κ' ἀ-
πεκάλυψε τὰς ἐλλείψεις του αὐτὸς εἰς τὴν κ.
Ἀνδρέ.
— Μὴ στενοχωρεῖσαι δι' αὐτὴν τὴν ἐλλειψίν
σου, τοῦ εἶπεν ἡ κ. Ἀνδρέ. Μανθάνει κανεὶς
τὴν ζωὴν ἐνδὸς ζῆ δηλ. ὥσπου νά γηράσῃ.
Πιστεύσέ με, ἀγαπητέ Λουκιανέ, καὶ πρὸς τὸ
παρὸν γράψε μόνον ὅτι δέν εἶδες. Θὰ εἶναι
εὐχάριστον νά γράψῃς ὅτι «ὄνειρεῖσαι». Θὰ
γίνης ἀργότερα μυθιστοριογράφος καὶ δραματι-
κός. Τώρα γελνε ποιητής.
Ἄλλ' ὁ Λουκιανός, ἂν καὶ εὐρισκε ὀρθὰς τὰς
συμβουλὰς τῆς κ. Ἀνδρέ διὰ τὴν πνευματικὴν
του κατάστασιν, δέν ἠδύνατο νά ἐλαίξῃ ὀρθὰς
κρίσεις διὰ τὴν ποιητικὴν του ἐργασίαν. Καὶ
ὅπως καθε παραγωγικὸν πνεῦμα διψᾷ συζητή-
σεις, κρίσεις καὶ θεωρίας εἶσι καὶ ὁ Λουκιανός.
Καὶ πρῶτην δι' αὐτὰ εἶρε τὴν κ. Ἀνδρέ.
(Ἀκλουθεῖ)

Φερδινάνδος. -- Γιατί, κύρ-Βανιζέλε, που υπαργησανάβουσαι πώς έχεις μεγάλο κεφάλι. 'Εγώ έχω μεγαλύτερη μύτη απ' τὸ κεφάλι σου.

Τὸ ἀντισυνέδριον τῆς εἰρήνης!!!!..

— Άγγελος πρωτοστάτης αμερικάνων επέμφθη, ειπείν αυτοίς τὸ χαιρε.....

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΣ

Κάζερ. — Τι γάλια είναι αυτά ; Έτσι λαχανιασμένος ;
 Φερνάνδος. — Έτοιμάζομαι διὰ τοῦς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας.
 Κάζερ. — Ἄβουκα κοπιᾶζεις διότι οἱ Ἕλληνας ξεύρουν πῶς πέρασες τὸ ρεκόρ στὸν δρόμο μετὰ τὸν Βαλκάνικ κα' στὸν Παλαιολογικόν.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

ΡΟΔΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ

(Συνέχεια)

Υστερα καθείς μας διάβασε κάτι δικό του ή ξένο διαλεγμένο και κατόπιν χυθήκαμεν όλοι στον κήπο, που ήταν γύρω στο μικρό παλατάκι της. Ένας κήπος γεμάτος μικρά δένδρα απ' άκρη ως άκρη που φουντωμένα πρασίνιζαν, και τα λουλούδια, απ' ταπεινά εκκεντρικά και ταπεινά ποικίλα με χρώματα την προσινάδα. Καθίς μας πήρε μίαν άκρη, να θαυμάση τα λουλούδια και την μεσοβολιά τους.

Μ' έβλεπε στην οίκα μιας θεριωμένης τριανταφυλλιάς, που πλέκονται τα κλαδιά της σε στεφάνια τριανταφυλλένια, καθίσαμε κοντά-κοντά, με κράτησε το χέρι και με είπε:

— Δέν μπορώ πια να κρατήσω μέσα μου το μυστικό. Σήμερα με πλημμύρισε. Θέλω ν' ανακουφισθώ. Να στο πω ξέφυγε τον μοναδικό άγγελό της παρηγοριάς μου. Χίλιες φορές ήλθε στα χείλη μου ο μεγάλος μου πόνος απ' ότου κατάλαβα πως ζω στην καρδιά σου.

Σάν κατάλαβα πως μέσα στον κόσμο των ξετρελλωμένων για την ζωή, τον κόσμο που δέν μέλλει αληθινά τον έναν για τον πόνο του άλλου, βρέθηκαξ έσύ να με συμπονέσης, ή καρδιά μου σπαστάρισε, να σε πή την δυστυχία μου και να μάθης, πως δέν είμαι αξια για τόση θυσία που νομίζεις πως μ' αξίζει.

Κι' άρχισε να κλαίη χαμηλά.

Τρικυμία γεννήθηκε στην καρδιά μου και νύκτα γέμισε την σκέψιν μου. Τί θα μ' έλεγεν ή Βιργινία που νόμιζα άσπλο άγγελο; Την παρακάλεσα να μην κλαίη. Μ' άκουσε, σφόγγισε τα δάκρυά της και προχώρησε.

— Τώρα ναι, τώρα μόνον που αισθάνομαι την δύναμιν, να σου πω, πως έιω παλάτια κτισμένα στην καρδιά μου για την αγάπη σου, και ακόμα θέλω να κλάψω μαζί σου μπροστά σου την τραγωδία που τάραξε τόσο δυνατά την ζωή μου πρώτη φορά. Και κατόπιν χωρίζοντα κάθε λίγη την διήγησί της, και τα λόγια της ακόμη με κλάμνινα, με είπε, με δλην την ελλεικρίνευαν και την αφέλεια ανθρώπου, που μιλά για κάτι κερσμένο που δέν του κά-

μει καμμιά αισθησι πια, που αγάπησε πολύ πριν με γνωρίση ακόμη. Ήταν ή πρώτη της αγάπη γι' αυτό είχε και την φλόγα των δέκα όκτώ χρόνων της.

— Τόν αγαπούσα, με είπε, γιατί τον νόμιζα γεμάτον ιδανικά και όφραιότητες της ψυχής μου, με είχε στα στήθη του, ότι υπάρχει παιό άνθρωπο, παιό λερωμένο. Τι όφραίο, τί μαγικό, τί θαυμάσιο, τέλειο έχει στον κόσμο που να μη φαντάσθηκε ότι είναι κτήμα αναφαιρέτον της ψυχής του. Τόν θάρρησα μοναδικόν για να κτίσουμε χρυσή φωλιά μαζί του της ευτυχίας για να την έχουμε για πάντα δική μας.

Ζήσαμε την αγάπη μας με δσην μπορέποιησι και δέν έχασαμε ούτε στιγμή ευτυχίας. Ακόμη νομίζω, πως βλέπω έκπίνην μας την ζωή να κερνά σάν δνειρο μπροστά απ' τα μάτια μου. Ό,τι γύρευε ή ψυχή μας, δ,τι έπρόψεν ή αγάπη μας, το χάρισεν ο Θ-ός.

Ζήσαμε την όφραιότερη ζωή αγάπης.....

Άρχισε να κλαίη πικρότερα ή Βιργινία με αναφυλλητό τόσο πολύ που δέν μποσαμε ρουσε να προχωρήση. Έγυρε το κεφάλι της στην άγκαλί μου πέρασε το χέρι της στο λαιμό μου και τα μαλλιά της για να δείξουν σίνα και αυτά τον πόνο τους, και να δώσουν παιό λυπητερή όψη στην Βιργινία χύθηκαν όλα μαζί μαύρα, μαύρα στο λαμό της και τα χέρια μου που άπλωσα για προσκέφολό της έτσι που είχε κρεμασθή στο λαιμό μου. Δάκρυσαν τα μάτια μου χωρίς να θέλω. (Άκολουθεί)

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ή αγάπη εις την γην μας γίνεται πάθος θεϊόν διαν καθαρίζεται εις τα δάκρυα.

H. Murger.

Ένας λόγος που προτιμώ τα ξένα έργα από τα ίδια μας είναι π' ό δεν γνωρίζω τα πρόσωπα που τα έγραψαν.

Δ. Καμπούρογλου.

Δια την έρωτιστροπία δέν υπάρχει εξαίρεσις άφου και ή ζάχαρις ζε χαρώνει.

Δ. Καμπούρογλου.

Να περάση κανείς μια βραδυά με την γυναίκα που αγαπά χωρίς να μιλή, μόνον εύχριστονμένο, από την γλυκύτητα της παρουσίας της αυτό είναι το καλύτερον εις τον κόσμο.

Guy de Maupassant.

Τα τρανταχόντα χρόνια είναι μια ήλικία πολύ θελακτική δι' αυτό πολλοί καρίοι διαπεράσισα να μίνισαν πολόν καιρόν εις τα..... χρόνια.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΝΕΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Άποκρηάτικη Επιθεώρησις.— Το έργον γραμμένον άπ άγνωστους δημοσιογράφους είναι όρεκτά καλόν και έξυπνον, θα ήτο δέ τελείως καλόν αν και ή μουσική του ήτο πρωτότυπος. Πολύ εύχαριστον είναι το έργον εις την πρώτην πράξιν με την άπεργίαν των έφημεριδων, όπου σατυρίζονται οι έργάται και συνεδρίζουν εις διευθυνται των έφημεριδων.

Έπιτυγχάνουν τελείως οι κ. κ. Αύλωνίτης, Σεργιάδης και Κ. Δημητριάδης. Η κ. Αύλωνίτου πολύ έπιτυχημένη με τον κ. Σεργιάδην ως ζεύγος μουλγουριζήδων. Μας λένε μεζιωμορ πως ή κοιλιά τους φούσκωσε από τον μουλαμά. Πολύ χαλοί ο κ. Πολίτης με την διδα Εύα Σάντρα ως Μπέμπη και Αιλή, όπως και εις την δευτεράν πράξιν ως Κοκόρ και Κική κατευχαριστον το άκροατήριον χειροκροτούνται και μιζαρίζονται.

Ο κ. Λεράκης με την πολύ καλή φωνή του τραγουδει και χειροκροτείται ως τραγουδιστής εις ένα έμορφο τραγούδι. Χειροκροτούνται ως Σαντζές ή κ. Αύλωνίτου και Σάντρα. Και ο κ. Πολίτης μπειται νόστιμα τους ήθοποιούς της κ. Α. Καλλιένα και μερικόν του ίδιου θιάσου. Το κοινόν δαιμονιάδως τον καλεί επί της σκηνής να επαναλάβη. Πολύ έπιτυχημένον το συνέδριον της Ειρήνης και τελειότατος ο κ. Αύλωνίτης, ως Βενζέλος. Το έργον έσχε μεγίστην έπιτυχίαν και μολονότι πολλάκις επανελείθη πάντοτε υπεραληθοειά.

Μερα μέρος της έπιτυχίας όφαιλεται και εις τον κ. Σπύθαρον αμμητον, ζεκαρδιστικόν αληθινά κομικόν, μάλιστα τέλειως έπισηή εις το τοβάν ταμπουροφ

Την Παρασκευήν αύριον δίδεται τιμητική των κ. κ. Αύλωνίτου και Πολίτου με την Βαβυλωνίαν κομ. εις 3 πράξεις και την Συνδιάσκεψιν της Ειρήνης εις πράξιν, αί τιμαί είναι λογικώταται. Κανείς δέν πιστεύομεν να λείψη. Και το κοινόν μας το όποιον άμεριστως έκτιμά τους καλούς άδούτους ήθοποιούς μας δέν θα διατάση να πάγη διά να χειροκροτήση άκόμη μίαν φοράν τους κ. κ. Αύλωνίτων και Πολίτην.

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μετά μεγίστης λύπης το κοινόν μας είδε την διακοπήν των παραστάσεων του καλλιτεχνικού θιάσου της κ. Α. Καλλιένα και θα μείνη, ως προσεχή αναχώρησι του δι' Αθήνας. Καθ' όσον ή κ. Α. Καλλιένα της άπιας ή Κοσταντινουπόλιται δούνησι, ζήτησαν το μεγάλο γάλακτα και έθαύμασαν την τέχνην άπας και όλοι του θιάσου με πολύ μικρές ήτοιμασι, εμπορευόμεναι καλό καλό να μείνη εις την Πόλιν μας εις άλλο θέατρον. Ητελευτάται παράστασι, του Ρόδορ της Σταν, που με την κληρονομήν έπιτυχίαν άπας του θιάσου θα εις μίσην άναμνήσεως. Τ' όσον με συνεπάθησε τον θίασον της κ. Α. Καλλιένα τον έθαύμασα και όλοι καλό γρηγόρη να με επανέλθω.

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Από του Σαββάτου ήρθε τον παραστάσις η την «Εχθράν» του Α. Νικολάου μεγάλη έπιτυχία και κοσμοκλυμαίση άπας και εις το «Κουρίδι» εις το αρχιστήθι θα άναμνήσωμεν έκτενώς την έργον και την ήθοποιήν.

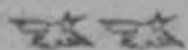
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

« ΑΡΩΓΗ »

Ἰδρῦθη ἐν Γαλατῇ ἀπὸ καιροῦ καὶ ἄρχισε τὸ φιλόφρονον ἔργον τοῦ ὁ συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων δεσποινίδων ἢ « Ἀρωγῆ. » Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶνε ἡ ὑποστήριξις καὶ περιθαλίμη τῆς μαθητευούσης ἀπόρου νεολαίας τῶν σχολῶν Γαλατῆ.

Ὁ σύλλογος « Ἀρωγῆ » μὲ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ ἔργου, νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν φιλοπροόδου κοινότητα τοῦ Γαλατῆ ἕναν ἀκόμη ἀδάμαντα εἰς τοὺς θησαυροὺς εὐγενῶν προσπαθειῶν τῶν σωματείων τοῦ Ἡ « Ἀρωγῆ » ἀποτελουμένη ἀπὸ δεσποινίδας πλήρεις σφρίγγους νεανικοῦ καὶ προθυμίας μεγάλης διὰ τὴν ἀληθινὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ συνδέσμου ἐκτιζόμεν δι' ἀρκετὰ μεγάλως ἢ ἀνακουφίσῃ τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν τοῦ Γαλατῆ. Εἰς τὴν « Ἀρωγῆ » ἐνεγράφησαν καὶ πολλοὶ κύριοι ὡς ἐπίκουρα μέλη ἐκτιμῶντες τὰς προσπάθειάς τῶν δεσποινίδων.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, διὸ προσεχῶς θὰ ἔχωμεν, ν' ἀναγράψωμεν καλὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνδέσμου, ἀφοῦ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας ἀξιωματικούς δεσποινίδας: Πρόεδρος. Νίνα Ἀπέργη, ἄντιπρόεδρος Α. Μακροῦ, γραμματεὺς Μ. Ἀναστασιάδου ταμίας Σ. Βουρλάκης καὶ σύμβουλοι: Κ. Ἀναστασιάδου, Γ. Βακατάση Γ. Σοφιανοῦ Α. Κωνσταντινίδου καὶ Α. Ρίζου.

ΨΑΡΕΜΜΑΤΑ

Τὸν ἔφαγαν ἀντὶ νὰ φάγῃ.

Ὁ γνωστὸς τύπος τοῦ Πέραν κ.Κ.Φ. προχθὲς ἔβαλε στοίχημα νὰ φάγῃ 20 μπακλαβάδες.

Ὁ κ.Κ.Φ. ἀφηρημένος ὡπὸς συνήθως, ἔφαγε τὸ στοίχημα καὶ παρασυρθεὶς ἀπὸ τὰς σκοπίμους φιλοφρονήσεις τοῦ φίλου τουπήγε καὶ τὴν πάτωσε στὰ καλά. Λέγεται μάλιστα, πὺς ἔφαγε ἕναν περιδρόμο μακαρόνια, ῥῶστο καὶ ἄλλα φαγιά. Καὶ σὺν ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ στοίχηματος τότε συνήλθε. Μὰ τὸ στοίχημα, στοίχημα. Πήγαν στὸ Ρουαγιάλ, ἤλθε τὸ πιάτο μὲ τὰ 20 κομμάτια μπακλαβᾶ καὶ ὁ κ.Κ.Φ. ἀπογοητευμένος καὶ βεβαίως διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἄρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τοὺς μπακλαβάδες. Ἐφαγε τὰ 17 κομμάτια.... καὶ στάθηκε γιὰ νὰ μὴν σκάσῃ.

Κι' ἔτσι ἀντὶ νὰ φάγῃ τοὺς μπακλαβάδες, αὐτοὶ τὸν ἔφαγαν τὴν τσέπη μὲ τὸ στοίχημά που ἔχασε.

Συμβουλευόμεν τοὺς κυρίους που ἔβαλαν τὸ στοίχημα, ἂν ἔχουν ἄλλην φορὰν μπακλαβάδες γιὰ κέρασμα ὡς τοὺς φέρουν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πλευρὸν θὰ εὐρεθῇ πάντα νεαρά ὑπαρξίς γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὥστε νὰ μὴν πᾶνε ἄδικα οἱ μπακλαβάδες. Ἄς εἶναι δὲ ἡσυχία διότι παντοῦθι δὲν θὰ λησμονήσῃ ὅτι θὰ γλυκαίνουμαι μὲ τὴν φίλην μου... εἰς ὑγίαν τῶν κοροϊδῶν.

Ἀποκράγνικη τρέλλα.

Τὸ ἀποκρηάτικο δαιμόνιο ἐφέτος δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀφίση. Καὶ τὴν Δευτέραν ξαναγορτάσαμε τὸ μπακλαχοράνι.

Μασκαράδες λατέρνες, φαγοπότι καὶ μεθύσι ξεσήκωσαν τὰ Ταταῦλα στὸ πόδι. Τσιράκια κι' ἀφεντικά ἀφήκαν στὴν μέση τῆς δουλειῆς κι' ἔτρεξαν στὸ μπακλαχοράνι νὰ χορτάσουν τὴν ἀπικρηά που μ' ὄλον τὸ ξεφάντωμα ἄκομη, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν χορτάσαμε. Τώρα ἔχουμε ἀποκρηές τῶν ἑβραίων καὶ σὺν περᾶσιν ἴσως νὰ ξαναγορτίσωμε πίσω τῆς δικῆς μας. Ἰσπανικὴ γρίπη, βλέπετε, γένηκαν ὅλα ἐφέτος καὶ ξεκολλημὸ δὲν ἔχουν.

Μία ἐρωμένη καὶ Βιργινία.

Ἡ πανδρεμμένες ἀναγνώστριάς μας συνεχῶς διαμαρτύρονται, διότι εἶνε λίγο τὸ μυθιστόρημά μας «Μία Ἐρωμένη» ἀπὸ μιὰ στήλη καθ' ἑβδομάδα. Τὸς σβῆκνεῖς πολὺ διότι εἶνε μιὰ ἀγάπη, θυσία μιᾶς... πανδρεμμένης.

Δηλ. τί ἐννοεῖτε, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστρια, νὰ μάθετε κόλλα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά μας καὶ νὰ... τοὺς συζύγους σας... καὶ νὰ... πληθαίνουν τὰ ἐλάφια;... Ἄφ' ἑτέρου τὰ τρελλοκόριτσα ἐκ τῶν ἀναγνώστριων μᾶς ἐκφράζουν τὰ ἴδια παράπονα διὰ τὴν «Βιργινία» φαίνεται πὺς κίμνον μερικῶν λίαν συγκινητικῶν φράσεων τῆς «Βιργινίας» εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν γι' αὐτὸ.

Μὰ προσέξτε, κορίτσια μου καὶ θὰ σὰς καταγγείλω στὸν μπαμπά σας. Καὶ τότε δὲν ἐγγυῶμαι ἂν θὰ μείνῃ ἡ πλεξούδα σας στὰ χέρια του.

Ζητεῖται καὶ ζητεῖται.

Κάποιος—ἄλλου εἴδους ταραχὴ πάλιν αὐτὸς—τοιχοκόλλησε πελώρια χαρτὰ παντοῦ, ὅτι ἔχασε τὸν σκύλον του, ἀναφέρει τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ὑποσχόμενος δεκάλιρον ἀμοιβὴν παρακαλεῖ τὸν εὐρόντα νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον του.

Νὰ σὰς πᾶ δὲν ἄξιζαν τόσα ἔξοδα γιὰ ἕνα σκύλο ὅσης ἀξίας καὶ ἂν ἦτο.

Μὰ τότε τί πρέπει νὰ κάμουν οἱ σύζυγοι που χάνουν τοὺς τρυφεροὺς συζύγους των καὶ ἀπὸ τὸ μπράτσο τοὺς ἀκόμη καμψία φορὰ; Ὅρισμένως πρέπει νὰ κάμουν τὸ ἴδιο καὶ κάτι περισσότερο.

Δηλ. ἔχασα τὴν σύζυγόν μου ἢ ὁποῖα φοροῦσε φουστᾶνι καφε. εἶχε μάτι καστανὰ μελαχροινὴ κτλ. Ὁ εὐρόν ἀμειψθῆσεται γενναίως, ἂν τὴν φέρῃ σπῆτι μου, ὁδὸς κτλ.

Ἐννοεῖτε ὅτι ὁ εὐρόν ἢ μᾶλλον ὁ ἀπαγαγὼν θὰ τὴν φέρῃ σπῆτι του διὰ νὰ ξεφορτωθῆται τὸν μπλετᾶ ὅσον διὰ τὴν ἀμοιβὴν θὰ ἐφρόντισε νὰ τὴν πάρῃ προκαταβολικῶς.

Δεῖγμα διὰ τοὺς συζύγους που πρέπει νὰ ἔχουν δύο τρεπτεὺς στὸ καπέλλο τους... δι' εὐνοήτους λόγους.

Ψωμιά, ψωμιά, ψωμιά.

Τὰ πειὸ ἀφράτα τὰ πειὸ χάσιμα, τὰ πειὸ μπόλικα ψωμιά στὸν Γαλατᾶ εὐρίσκονται εἰς τὸν Μουχανάεις τὸν φοῦρνο τοῦ κ. Ζαχαράκη. Ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐκεῖ τρέχουν καὶ μένουσι εὐχαριστημένοι.

Μὴν σκοπιάνεσθε ἄδικα καὶ περιμένετε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τρέξτε εἰς τὸν φοῦρνο τοῦ κ. Ζαχαράκη καὶ θὰ εὐχαριστηθεῖτε μὲ τὸ περὶ πλέον.

Κουμπάροι ἐπωφεληθεῖτε.

Ὅσοι πρόκειται νὰ ἐνάσῃτε δύο νεαράς ὑπαρξίς δι' ἄρραβῶνος ἢ γάμου ἢ θέλετε νὰ βαπτί-

σετε, μὴ χάνεσθε ἄδικα ἀπὸ τοῦ νὰ ψουνίσετε τὰ χρειώδη.

Τὸ ζαχαροπλαστεῖον Ἀδελφῶν Χαλέπη εἰς τὸ Καράκιοι ἀρ. 37 (πρὸφην καρδομάτη) θὰ σὰς τὰ προμηθεύσῃ φθηνὰ-φθηνὰ. Εἶναι τὸ καλύτερον ὁμογενὲς κατὰστημα.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ὁ μοναδοκὸς καὶ συμπαθὲς ὁμογενὲς βαρύτονος κ. Θεὸς Ἀργύρης δίδει τὴν Κυριακὴν ταύτην τὴν 2. μ μ ἐν τῷ Χειμαρῶν θεάτρῳ τῶν Μνηματακίων συναυλίαν τῇ εὐγενεῖ συμπαράξει τῆς διακεκριμένης καλλιτέχνιδος κλειδοκυμβάλου Διδος Δάνθου Πανοπούλου τὴν ὁποῖαν τοσάκις ἐχειροκρότησε τὸ διεθνὲς κοινὸν καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὄρειου τῶν Παρισίων Βάδια Σαυρα. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ που θὰ θαυμάσωμεν τὴν σπανίαν καὶ γλυκυτάτην φωνὴν τοῦ κ. Ἀργύρη δι' αὐτὸ θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν ἐκκλήσιν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν. Ἄλλωστε τὰ περισσότερα εἰσητήρια ἔχουν διατεθῆ ἤδη. Δύνανται ὁμως ἀκόμη οἱ βουλόμενοι νὰ προμηθευθῶν ἀπὸ τὸ Τοκατλιὰν ἢ τοῦ Χρηστοῖδη ἂν ἔμειναν.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τεμάχια ἐκλεκτὰ τοῦ Faust, Herodiade, Rigoletto, Ballo in Maskera, τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Αἰδίῳ καὶ καταγενικὴν ἀναζήτησιν τὴν Ἀττανεῖαν τοῦ Σούπερτ ἑλληνιστὶ συνοδεία ἀρμονίου καὶ κλειδοκυμβάλου. Ἐπίσης κλασσικὰ τεμάχια θὰ παιξῇ εἰς τὸ κλειδοκυμβάλον ἡ ἐγνωσμένης ἀξίας καλλιτέχνης Διδί Πανοπούλου.

Ἐπίσης ὁ κ. Ἀργύρης θὰ τραγουδήσῃ καὶ ἔθνικὰ μᾶς τραγουδία τοῦ Σαμάρα καὶ Καλομοῖση. Προμηνεύεται μεγίστη ἐπιτυχία

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ δημοσίου, διὸ ἰδρῦθη ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Γαλατῆ σύλλογος μουσικῶν, ὑπὸν τὸ ὄνομα «Ὀμιλος Φιλομουσῶν» σκοπὸν ἔχων τὴν διδασκαλίαν μανδολίνου καὶ κιθάρας ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Στ. Στάγγαλη.

Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγράψωσιν, ἀποταθήτωσαν εἰς τὸ ἐν Γαλατῇ, ὄδου Ἁγίου Νικολάου, ἀρ. 3 κατὰστημα κ. Π. Ἀπέργη.

Ἐκ τοῦ Συλλόγου.

Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐναντι βρύσης, ὀπισθὸν Γαλατῆ Σεράϊ, Ἀριθμὸς 46.

Ἀνδρικά, γυναικεία, παιδικὰ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσεις. Ἐργαδία τελεία, καθαρά, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀδυναγωνίστους.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ Γ. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γαλατῆ, Βοῖδοδα.

Μπερκετ Χάν ἀρ. 9-10-11

Υπεύθυνος: Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

RESTAURANT DE PARIS.

Η πλάτης. — Σέρβερε λοιπόν γρήγορα. Θά μ'ακέρης κακό... θάν βλέπεις την άνδιαφέρουσαν κτώ-
 στασίμ μου... "Ωχ!" πώς μωσχομήρισε τὸ φαγι σου.
 'Ο μάγειρος. — Στάσου λιγάκι, γιατί μέλις κατέβηκε ἀπ' τήν φωτιά.

